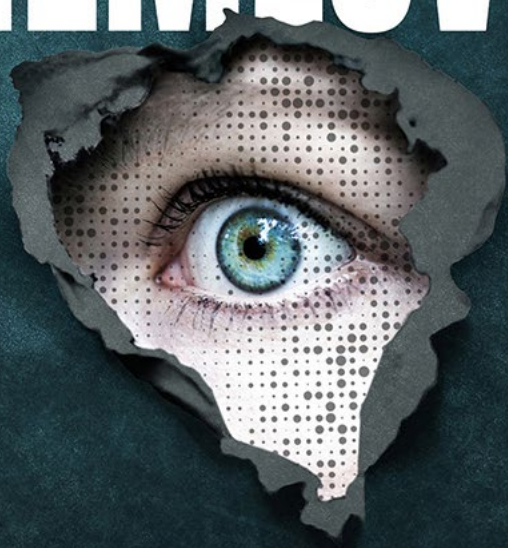

OD AUTORA BESTSELLERU ČTVRTÁ OPICE

O ČEM SE NEMLUVÍ

J. D. BARKER

≡ KNIHA ZLIN

O čem se nemluví

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

≡ KNIHA ZLIN

J. D. Barker

O čem se nemluví – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

O ČEM SE NEMLUVÍ

J. D. BARKER

Původně jsem měl v úmyslu věnovat tuto knihu rodině,
ale pak jsem si dal šálek kávy značky Carpe Diem.

Omlouvám se, rodino.

Tato kniha je nyní věnována kávě značky Carpe Diem.

*Dalším používáním potvrzujete,
že rozumíte našim obchodním podmínkám
a přijímáte je.*

Sugar & Spice™

1

„Kdy jste měli naposledy sex?“

„Spolu?“

Brendan tu otázku nedokázal zadržet, prostě mu vylétla z pusy. Položil si paži na břicho, aby vykryl Abbyinu ránu loktem, která musela nevyhnutelně přijít, ovšem nestalo se tak. Abby seděla vedle něj na gauči v ordinaci a jen ho zpražila pohledem. Tvář měla celou brunátnou.

Doktorka Laura Donettiová se naopak ve svém koženém křesle naproti nim dál tvářila jako profesionální pokerová hráčka.

„Omlouvám se,“ polkl Brendan nasucho. „Když jsem nervózní, tak někdy melu hovna.“

„Brendane!“ zaúpěla Abby.

„*Blbosti*,“ opravil se rychle. „Říkám blbosti. Promiňte, já na tohle prostě nejsem zvyklý.“

Donettiová jejich přestřelku mlčky přešla a zastrčila si za ucho pramínek tmavých vlasů.

„Myslíte být na terapii?“

„Myslí povídat si obecně,“ odpověděla Abby a dala nohu přes nohu. „Prostě není zvyklý *vůbec* se mnou mluvit.“

„To není pravda. Vždyť spolu mluvíme pořád.“

„Ne. *Ty* mi všechno jenom oznamuješ. Umíš říct maximálně *kup mlíko, přijdu pozdě* nebo *jdu se k Hrochovi dívat na zápas*. Prostě mi sděluješ informace, ale nepovídáš si se mnou.“

Brendan zavrtěl hlavou. „Vidíte, co musím snášet?“

Donettiová mírně nahnula hlavu na stranu. „Co jste myslela tím... *k Hrochovi*?“

„To je jeho nejlepší kámoš,“ odpověděla Abby, než Brendan stačil cokoli říct. „Jmenuje se Stewart Morland, ale všichni mu říkají Hroch. Dělají spolu v práci a pak spolu ještě tráví volný čas. Občas mám pocit, že si vzal jeho, ne mě.“

„Jako bych k nim chodil jenom já. Když aspoň hodinu denně neklábosíš s Hannah, tak máš absták. Určitě jsi u nich *o dost* častěji než já.“

„Takže Hannah je Hrochova manželka?“

Abby přikývla. „Bydlí naproti přes ulici.“

„A vy bydlíte na...“ Donettiová sklopila zrak ke svým poznámkám. „Chesnut Hill? Kde to přesně je?“

„Asi patnáct kilometrů za Bostonem. Mezi Newtonem a Brooklinem.“

„Takže docela prominentní lokalita?“

„Nestěžujeme si,“ zabručel Brendan.

„Na to jsem se neptala.“

Teď pro změnu zbrunátněl Brendan. S Abby se v poslední době hádali kvůli mnoha věcem a peníze byly rozhodně jednou z nich. Vydělával hodně, ale ne dost, aby sám pokryl všechny rodinné výdaje. Dokud pracovali oba, dařilo se jim dobře, ale...

„Je na mě naštvaný od té doby, co jsem dala výpověď.“

„To není pravda. Sám jsem ti říkal, že máš odejít.“

Abby obrátila oči v sloup. „Jasně. Možná jsme si o tom měli *promluvit*, ale ty jsi mi to zase jenom *oznámil*.“

Donettiová Brendana zvednutím ruky zarazila. „Tohle je naše první společné sezení, takže si toho musíme sdělit co možná nejvíc. Zároveň bychom se ale měli pokusit, aby to neznělo zbytečně konfrontačně. To samozřejmě není vůbec snadné, protože mluvíte o věcech, které vás rozčilují, ale musíte to oba alespoň zkusit. Prosím, važte svá slova. Není třeba navzájem útočit na citlivá místa, ale já zároveň potřebuji zjistit, kde ta citlivá místa máte. Dává vám to smysl?“

Abby přikývla jako první, Brendan následně taky.

„Dobře.“ Donettiová se obrátila zpátky k Abby. „Proč jste odešla z práce?“

„Před pár lety jsem napsala knížku a nebyl to úplně propadák. Vydala jsem si ji sama, ale prodávala se tak dobře, že si jí všimla velká vydavatelství. Podepsala jsem spolupráci s jednou agentkou a ta mi vyjednala smlouvu na další dvě knihy. Dostala jsem i malou zálohu, takže Brendan navrhl, že když dám výpověď, budu moct psát rychleji.“ Abby se kousla do tváře. „Pracovala jsem jako event koordinátorka v hotelu Harland v centru. První knížku jsem psala před prací, po práci i během pauz... prostě kdykoli jsem vyšetřila pár minut, ale i tak to trvalo skoro dva roky. Oběma nám bylo jasné, že mi to půjde mnohem líp, když se budu moct soustředit.“

Donettiová pochopila dřív, než stačil Brendan cokoli dodat. Opřela se v křesle a řekla: „A teď vám psaní moc nejde, peníze ze zálohy jsou skoro pryč a vypadá to, že byste nemuseli vyjít.“

Abby znovu přikývla.

V pohledu doktorky za brýlemi s tlustými obroučkami bylo najednou znát, že jí něco došlo. Zvedla obočí. „*Jak pochopit Ellu*. Abby Hollanderová. Takže to jste vy?“

„To jsem já.“

„Ta knížka je skvělá.“

Než se doktorka stačila zeptat, jak má chápat konec knížky, vložil se do hovoru Brendan. *Na tohle se totiž vždycky ptali všichni*. „Abyste to špatně nepochopila. Já chci, aby byla dobrá. Proto jsem jí navrhl, aby dala výpověď. Ale ona ještě ani netuší, o čem by ta druhá knížka mohla být, natož aby něco napsala. A protože žijeme z mojí výplaty, museli jsme sáhnout skoro na všechny úspory. A to samozřejmě dělá dusno.“

Abby sklopila pohled do dlaní. „Nemůžu psát, když mě tlačí čas. Nedokážu přemýšlet, soustředit se...“

„A neuvažovala jste o variantě, že byste se vrátila do práce? Mohla byste zase psát ve volných chvílích, jak jste byla zvyklá.“

„Na mé místo už přijali někoho jiného. Řekla jsem jim dva týdny předem, že odcházím, a oni si za mě našli náhradu ani ne za tři dny. Konkurence je obrovská. Není šance, že by mě vzali zpátky. Musela bych si napsat životopis a začít chodit na pohovory...“

Brendan si povzdechł. „Nemůžeme si vyskakovat, ale pořád dává větší smysl, aby zkusila ten román vyprodukovat, než aby někde dělala na plný úvazek. Jakmile odevzdá rukopis, dostane druhou zálohu. To nám bude stačit, abychom se zahojili, a ona bude mít dost času pustit se do třetí knížky. Když se tak naučí fungovat, může se tím klidně žít.“

„Brendan má pravdu,“ vysvětlovala Abby. „Tohle je moje jediná šance. Když se mi podaří začít, tak to určitě dokážu. Potřebuju jen ten správný nápad. Nějaký dokonalý začátek.“

„*Ella si vždy myslela, že umírání trochu páchne, ale ne tolik,*“ odcitovala doktorka první větu knihy *Jak pochopit Ellu*. „To není zrovna tuctový začátek milostného románu.“

Abby pokrčila rameny. „Proto to asi fungovalo, ale kdo ví...“

Donettiová klepala perem do notesu. „Tak jo, tohle není špatné. Oba se shodujete, že by Abby měla dál psát. Teď už jen stačí, abyste se shodli na financích. Za jak dlouho vám dojdou peníze z první zálohy, pokud budete utrácet stejně jako doteď?“

Brendan s Abby to počítali tak často, že z toho oba šleli. Dokonce započítali varianty, že by odhlásili kabelovku, nechodili do restaurace a nakupovali jen ve slevách. Už žádné luxusní řetězce jako Trader Joe's nebo Whole Foods. Už žádné ručně vyráběné ořechové mléko, když jim přece stačí to klasické od krávy, o polovinu levnější.

„Dva měsíce,“ prohlásila Abby suše.

„Když se fakt uskromníme, tak tři.“

Doktorka se snad poprvé za posledních třicet minut usmála. „Abby, teď vás manžel krásně podpořil. Ví, že muži takové věci moc říkat neumějí, takže vás na to chci upozornit. Takhle vypadá opravdová manželská podpora.“

Brendan ucítil, jak se mu rovněž vkrádá do tváře úsměv.

Donettiová se k němu otočila. „A teď něco manželce slibte, než vám to stoupne do hlavy. Od této chvíle celý měsíc ani jednou nevytáhnete téma peněz. A máte zákaz ptát se jí na knihu. Až bude chtít, řekne vám, jak jí to jde, ale jinak ne. Nesmí cítit tlak. Dejte jí prostor, aby mohla pracovat. Rozumíte?“

Brendan přikývl.

„Slibte to jí, ne mně.“

Brendan se otočil k Abby. Ze rtů mu unikl tichý povzdech. „Chci, abys tu knihu napsala. Vím, že to dokážeš, a chci ti pomoci.“

Úsměv na Abbyině tváři měl moc dát zapomenout na všechno ostatní a Brendan si na kratičký okamžik vzpomněl, jak moc ji miluje.

Doktorka to však rychle utnula, protože řekla:

„A teď si promluvíme o sexu.“

2

„Kdy jste měli naposledy sex?“ zeptala se znovu doktorka Donettiová. Nakonec ještě upřesnila: „Spolu.“

Brendan doufal, že odpoví Abby. Přišlo mu divné bavit se o sexuálním životě s někým, koho zná sotva třicet minut. Navíc netušil, co doktorce před dnešní schůzkou řekla. Když však Abby neodpovídala, šel nakonec s pravdou ven. „Už jsou to víc než tři týdny.“

„A je to na vás dlouho?“

„V poslední době vlastně ne. Ale před pár lety jsme se milovali snad třikrát nebo čtyřikrát týdně.“

„A jak dlouho spolu jste?“

„Deset let jsme manželé,“ odpověděl. „Ale celkově jsme spolu už třináct. Seznámili jsme se na vysoké, chodili jsme spolu na Northeastern.“

Donettiová si něco zapsala do notesu a Brendan musel odolat nutkání vstát a přechíst si to. Skutečnost, že si někdo zapisuje poznámky o jejich intimním životě, mu připadala jako narušení soukromí. Jako by mu zase bylo osm a zpovídal se řediteli a jeho poznámka natrvalo skončila v jeho osobním spisu.

Když doktorka nakonec znovu zvedla hlavu, řekla: „A změnil se váš intimní život po tom, co Abby odešla z práce?“

Brendan přikývl. „Jo.“

Abby se na gauči posunula trochu dopředu. „To není pravda, Brendane. Jestli nám má pomoci, musí vědět všechno.“

Všechno.

Věděl, kam tím směřuje, protože to tak skončilo pokaždé. Při každé hádce.

Každou noc, když se odkulila na druhou stranu postele a spala tak daleko od něj, jak to jen šlo, aniž by spadla.

Každý tichý pohled.

Takhle končilo všechno.

Abby si odkašlala a řekla doktorce: „Brendan mi zahrnul.“

Brendanovi se nahrnula krev do obličeje a měl co dělat, aby ovládl vztek, který se ho zmocnil pokaždé, když to řekla. Vyslovovala ta tři slova, jako by mu s radostí otáčela nožem zabodnutým v břiše. „Nezahrnul jsem ti. *Skoro* jsem zahrnul. To je rozdíl.“

Donettiová si zase něco zapsala.

Strašně ho to její psaní rozčilovalo.

Copak tím někomu pomůže?

Určitě se přidá na stranu Abby a pak ho obě budou bombardovat výčitkami. Člověk nemusel být zrovna génius, aby si dal dvě a dvě dohromady. Na to vlastně nemusel být ani cvo-kař s notesem.

Doktorka se znovu opřela v křesle, poklepala si perem o spodní ret a teprve potom se zeptala: „Co se tedy stalo, Brendaně? A nezapomeňte, že první krok je vyložit na stůl *všechny* karty. Nebudu vás soudit, potřebuji jenom pochopit všechny souvislosti.“

Brendan se zhluboka nadechl a pak pomalu vydechl. Sklopil zrak do dlaní. „Pracuju u Komise pro kontrolu cenných papírů, na Oddělení vyšetřování finančních zločinů. Možná ji znáte pod zkratkou FCID. Vládní agentury asi zkratky milují. Kvůli práci hodně cestuju. Když vyšetřujeme nějakou společnost, obvykle strávíme na místě několik týdnů, než shromáždíme podklady. Teprve pak si je odvezeme do Bostonu a dál analyzujeme. Před dvěma měsíci jsem byl s kolegyní v Chicagu –“

„S velmi atraktivní kolegyní,“ doplnila ho Abby.

Brendan jí na to nehodlal skočit. Její poznámku přešel a pokračoval dál: „Dostali jsme několik stížností na společnost poskytující přímé úvěrování a usoudili jsme, že bychom ji měli prověřit na místě.“

Donettiová se zatvářila nechápavě. „Přímé úvěrování?“

„Všechno probíhá online. Lidé půjčují jiným lidem bez účasti tradičních finančních institucí. Když vám v bance leží peníze, pomůžou vám je půjčit jinému člověku na vyšší úrok. Navíc za vás dlužníky prověří. Čím horší je jejich kredibilita, tím vyšší úrok dostanete. Někteří dlužníci dávají těmto službám přednost, protože nemají rádi banky. Druhým už nikdo další nepůjčí, takže nemají jinou možnost. Je to trochu kovbojka, ale začíná to být populární. Na tuhle společnost jsme ale dostali tolik stížností, že stálo za to se na ni jet podívat. Jednání bývají napjatá, ať už jsou lidé vinní, nebo ne. Obvykle se neohlašujeme a máme přístup k veškerým personálním i finančním datům. Samozřejmě nikdo není rád, když se objevíme osobně. Čím víc toho najdeme, tím vyhrcořenější situace obvykle je. Stanou se z nás nepřátelé. V případě téhle společnosti to nebylo jiné. První den nás přivítali s falešnými úsměvy a potom už to šlo z kopce. Jako bychom se oba ocitli za nepřátelskou linií. Strávili jsme tam většinu týdne a najednou byl pátek večer. Oba jsme toho už měli po krk. Porušil jsem protokol a objednal k večeři pár drinků.“

Donettiová zvedla ruku. „Porušil jste protokol? Nebo jste *oba* porušili protokol?“

„Je v práci druhý rok a je to moje podřízená. Já už na úřadu pracuju deset let a moje platové zařazení je o šest úrovní nad ní. Prostě jsem byl šéf a ona mě poslouchala, takže to jde za mnou.“ Brendan se k tomu chtěl postavit čelem a nevynechal ani tento detail. „Pili jsme, jedli, povídali si –“

„Políbil jsi ji,“ pronesla Abby suše.

Brendan obrátil oči v sloup. „Nepolíbil. Ona políbila mě.“

„A v tom je rozdíl?“ zeptala se doktorka.

„Ano, v tom je rozdíl. Ona mě políbila. Já jsem jí řekl, že jsem šťastně ženatý, zasmáli jsme se tomu a to bylo všechno.“

Abby tiše zasténala. „A to bylo všechno...“

Donettiová si opět něco napsala a podívala se na Abby. „Cítíte se podvedená.“

„To si pište!“

„Já jsem nic neudělal!“

Abby ale nehodlala přestat. „Ale sám ses dostal do situace, kdy se něco klidně mohlo stát.“

„Ale nestalo se, panebože. Copak to nedokážeš pustit z hlavy? Po tobě jedou chlapi pořád.“

„Ale žádného z nich jsem nikdy nelíbala.“

„Ona políbila mě!“

„Tak proč jsi to nehlásil?!“ vyjela na něj Abby a teď už skutečně ječela.

Doktorka znovu zvedla ruku a nasadila poněkud mírnější výraz, ale jen trochu. „Vím, že tohle je pro vás těžké, pro oba, ale opravdu bude nejlepší, když zkusíme udržet emoce na uzdě. Chcete si dát chvilku pauzu?“

Abby zpražila Donettiovou pohledem a Brendan už si myslel, že vyjede i na ni. Vlastně by to bylo dokonalé. Třeba kdyby doktorka schytala trochu jejího vzteku, držela by se pak raději na neutrální půdě. Abby ale na doktorku nevyjela. Naopak, opřela se v křesle a nějakým zázrakem se jí podařilo ovládnout vztek. „Měl to nahlásit.“

Další zápisek do notesu a Brendan by tentokrát přísahal, že viděl, jak si doktorka něco podtrhla, než k němu zvedla hlavu. „Proč jste to nenahlásil?“

Brendan odolal nutkání zabořit se hluboko do gauče, a naopak se narovnal. Udělal správnou věc. Nic neprovedl. „Kim u nás začala pracovat teprve před dvěma lety. Něco takového by jí zničilo kariéru. O nic nešlo. Už tak se cítila dost trapně, neviděl jsem důvod to zhoršovat. Skutečně se nic nestalo.“

„Kim...“ zabručela Abby.

„Abby jsem to řekl, protože jsem před ní nechtěl nic skrývat. Myslel jsem si, že máme oba raději upřímnost než tajemství, i když třeba nevinná. V tomhle ohledu jsem se asi spletl.“

„Hele, neházej to na mě. Já –“

Doktorka znovu zvedla ruku. „Tak jo, pauza. Pojdme si to dát všechno dohromady a zkusíme najít řešení. Myslím, že pokud jde o peníze, máme plán, který vyhovuje oběma, mám pravdu?“

Brendan ani Abby nejprve nedali najevo souhlas. Oba byli v defenzivní pozici a nehodlali ustoupit ani o centimetr. To bylo hloupé. Přišli sem dát věci do pořádku, a ne je zhoršit. Brendan nakonec přikývl a všiml si, že Abby dělá totéž.

„Dobře,“ usmála se Donettiová. „To je fajn. A pokud jde o zbytek, mám návrh. Klidně spolu můžete nesouhlasit, ale zároveň se snažte jeden druhého hájit. Vždycky, než odpovíte, představte si, že jste v kůži svého partnera. Musíte se vzájemně tahat nahoru, ne potápět.“ Mrkla na hodiny a pak na Brendana. „Je úplně jedno, jestli ta žena políbila vás, vy ji, nebo jestli jste ji jen nechal u toho, že se vlastně nic nestalo... Cítil jste se provinile, takže vám bylo jasné, že to nebylo v pořádku. Chtěl jste ulevit svému svědomí, a tak jste to řekl Abby. Není dobře, že jste dovolil, aby k tomu polibku došlo, ale je dobře, že jste si to nenechal pro sebe. Říct to Abby bylo správné.“ Nechala tu větu v obou chvíli rezonovat a pak se obrátila k Abby. „Vy se cítíte podvedená. Váš manžel v rámci své práce hodně cestuje, což ve vás vyvolává spoustu pochybností a obav. Mezi ně samozřejmě patří i jeho možná nevěra. Když dojde k něčemu takovému, jen to vaše obavy potvrdí. Svěřil se vám. Zbývá tedy položit jedinou otázku. Byla byste raději, kdybyste o tom nevěděla?“

Abby zavrtěla hlavou. „Jistěže ne.“

„Přesně tak. Muselo to pro vás být bolestivé, ale žít v manželství s tajemstvím je horší. Tajemství umí manželství zničit.“

„Ale měl to nahlásit,“ namítla Abby tiše. „Neměl to říkat jenom mně.“

Donettiová stiskla rty, přikývla a znovu se podívala na Brendana. „Šlo o vypjatou situaci. Presumpce nevin... Chápu, proč jste v práci nic neřekl, ale teď musíte své ženě něco slíbit. Jestli se mezi vámi a touto ženou přihodí ještě něco, jakákoli maličkost, všechno půjdete oznámit svým nadřízeným a necháte rozhodnutí na nich. Pro vás je mnohem důležitější ochránit své manželství než kariéru té ženy. Nejdřív jste manžel a teprve potom zaměstnanec. Jestli to udělá znovu, utnete to, je to jasné?“

Brendan přikývl.

„Dobře. A teď mám pro vás oba jednoduchou otázku. Věříte, že budete za deset let ještě manželé?“

Brendan měl pocit, jako by dostal ránu na solár. Abby rovněž. Úplně zbledla.

Doktorka Donettiová ale odpověděla dřív než oni. „Já si myslím, že ano, proto jste totiž přišli za mnou. Oba jste si uvědomili, že máte problém, a byli jste ochotni ho aktivně vyřešit, než se vám vymkne z rukou. Páry, které se rozvádějí, tohle neumí. Necháávají věci vyhnít. Udržet si dobré manželství chce tvrdou práci a vy jste oba dokázali, že se jí nebojíte. Za všech okolností podporujte jeden druhého, na to nezapomínejte.“ Pousmála se. „Máme plán a já jsem si jistá, že se jím budete řídit. Což nás přivádí k poslední překážce a tou je sex.“

Brendan mrkl na Abby a zjistil, že zareagovala stejně. Oba se rychle otočili zpátky k doktorce.

„Manželství bez sexu znamená, že jste jen spolubydlící vání jakousi smlouvou. Lidé nechťejí být spolubydlící. Sex není jen o tělesném uspokojení, dokáže lidi sblížovat. Je to vrchol intimity. Dobrý sex vás učí spolupracovat, učí vás být jedna duše a jedno tělo.“

Znovu si cosi zapsala, ale tentokrát si poznámku udělala na spodní okraj listu. Pak ji odtrhla a podala Abby.

„Tohle je aplikace, která v podobných situacích hodně pomáhá. Považujte ji za terapeutickou pomůcku. Takové pokračování toho, co jsme tady dneska začali. Stahuje si ji spousta lidí, takže nebude problém ji najít. Přečtete si popis, a když budete mít pocit, že by se vám mohla hodit, zkuste ji. Ale nemusíte, jestli zjistíte, že to není váš šálek kávy. Každopádně vy dva se musíte dát znovu dohromady v intimní rovině a tohle by podle mě mohlo pomoci. Zkusíte to?“

Abby se podívala na papírek a přikývla.

„Brendane?“

Rovněž přikývl.

Doktorka Donettiová se usmála. „Dobře. A ještě poslední věc. Domácí úkol. Dneska se spolu budete milovat. Vzpomeňte si, co máte jeden na druhém rádi. Nebojte se vyzkoušet něco

nového. Experimentujte.“ Kývla na papírek, který držela Abby v ruce. „A vyzkoušejte tu apku.“

Na stole za ní zazvonila minutka a Brendan si uvědomil, že je za deset minut dvanáct. Doktorce se podařilo sezení ukončit naprosto přesně po plánovaných padesáti minutách. Natáhla se pro diář, který ležel na rohu stolu. „Chtěla bych vás tady vidět zase příští úterý. Hodí se vám to v jedenáct?“

3

„Takže máte apku, jo? A jak mu taková apka zabrání, aby stahoval kalhoty jinde?“ Hannah olízla sůl ze sklenice s margaritou, napila se a opřela se o barový pult. „Kdyby za mnou Hroch s něčím takovým přišel, prostě bych si na noční stolek položila nůžky a popřála mu dobrou noc. Chlapi jsou zvířata. Když jsme s Hrochem spolu ještě chodili, řekl mi, že se ve třinácti udělal do misky želé. To je tak strašně špatně, že prostě nevím, proč dal Bůh chlapům palec do opozice proti ostatním prstům. Nechceš být radši lesba? Přestěhujeme se spolu na Kostariku a otevřeme si penzion.“ Prohrábla Abby prsty tmavé vlasy. „Ale s tímhle budeš muset něco udělat.“

„Co mám s vlasy?“

„Nic s nimi nemáš. Jsou krásné. *Celá jsi krásná.* Jenom jsou takové trochu fádni. Jestli se máme spolu ukazovat v biblickém slova smyslu, musíš trochu přitvrdit.“

Hannah Morlandová pracovala před dvěma lety jako pokladní na expresní přepážce místní pobočky banky United a byla přesvědčená, že na přepážce místní pobočky banky United zůstane po zbytek života. Svou práci nesnášela, nesnášela i svého šéfa a obě tyto skutečnosti začala každodenně ventilovat na TikToku formou krátkých videí natáčených přímo v bance. Nijak jí nevadilo, že na nich byli kolegové i klienti. Než ji někdo nahlásil a dostala vyhazov, nasbírala téměř milion sledujících a vydělávala na sociálních sítích za měsíc víc než v bance za celý rok. Teď měla čtyři miliony sledujících a k nim ještě zástup sponzorů. Firmy jí posílaly všechno od mixérů na smoothie po oblečení ve víře, že se o nich zmíní nebo si je vystaví

na pozadí, až bude natáčet. Minulý týden jí nějaký plastický chirurg nabídl roční terapii botoxem zdarma, a soudě podle stavu jejího čela tuto nabídku přijala.

Hannah byla za vodou.

„Hele, Šmoulíno,“ zahřměl Hroch z obývacího pokoje. „Až o mně přestaneš mluvit za mého zájmu, že mi podáš ještě jedno pivo?“

Hannah nasadila nucený úsměv. „Jasně, Tatko Šmoulo!“

Abby se zamračila. „Šmoulíno? Tatko Šmoulo?“

„To je taková hra. Nesmíme si říkat jménem, jenom přezdívkami, a aby to bylo ještě zajímavější, nesmíme žádnou přezdíčku použít znovu.“

Abby se napila margarity. „A kdo prohraje, tak co?“

„Kdo prohraje, ten to musí tomu druhému udělat pusou na místě a v čase, které si výherce určí.“

Abby zrudla. „To nezní tak zle.“

„No, Hroch je tak trochu úchyl. Když vyhrál naposled, musela jsem mu ho vykourit u McDrivu. A musel se udělat, než jsme dojeli k okýnku, jinak bych musela platit.“

„A zvládla jsi...“

Hannah ohrnula ret. „Nebudu mu přece platit oběd v mekáci, ne? Vytáhla jsem pár triků ze střední a za minutu nebylo co řešit. Musel mi koupit i McSundae.“

„Šikulka.“ Abby si s Hannah přitukla, ale pak se zamračila. „Nemělo by mi dělat starosti, že jsi jedla v McDonaldu?“

„Nepřeháněj. Občas můžeme zhřešit.“

Brendan se z obývacího pokoje hlasitě zasmál.

Abby jeho smích už několik týdnů neslyšela. Zněl docela hezky.

Hannah ztišila hlas. „Bylo to hodně divné bavit se s tou cvokařkou?“

„Ty jsi nikdy nebyla u cvokaře?“

„Chceš říct, že bych měla?“

„Jenom mě napadlo...“

„To chceš jako říct, že mi hrabe? Že potřebuju pomoc? Odbornou pomoc? Hmmm, takže tak to vidíš. *Co si o mně myslíš?*“

Abby se pokusila vycouvat. „Ne, jasně že ne. Nechtěla jsem –“

„Bože, Abby, a já jsem si myslela, že jsme kamarádky.“

„Já jsem tím nemyslela, že –“

Hannah stiskla Abby paži a zazubila se. „Dělám si z tebe srandu. Jasně, že jsem už byla u cvokaře. A ne u jednoho. Máme svého manželského poradce. A jednoho jsme měli dokonce jako zaměstnanecký benefit v bance. Seděla jsem u něj na gauči dvakrát týdně. Byl starý jak Metuzalém a smrděl alpou, ale uměl naslouchat. Občas není špatné promluvit si s profíkem. Jsem ráda, že jste šli. Ode mě si fakt radit nenechávej.“ Podívala se na zmačkaný papírek, který jí Abby ukázala. „Takže jste dostali aplikaci na zlepšení sexuálního života a třicetidenní zákaz mluvit o penězích. To zní, jako že šlo všechno docela dobře.“

Abby se znovu napila. Tentokrát dlouze. „Ještě jsem nenapsala ani slovo. Vůbec netuším, o čem bych měla psát.“

Hannah si dlouze povzdechla. „Napišeš. Přijde to na tebe, až to budeš nejméně čekat. Přece jsi říkala, že to tak máš, ne?“

„Bylo to tak u první knížky, ale teď už několik měsíců nemám nic. Začínám si myslet, že ve mně byla jenom ta jedna knížka.“

„Tak můžeš napsat o mně.“

„Nepíšu laciné erotické romány.“

„Tak to byla trefa!“ ušklíbla se Hannah. „To pití ti dává kuráž. To se mi líbí. Až vyřešíš ty vlasy, třeba bys mohla začít chlstat. Totální změna jako v seriálu *Ty*.“

„Pořád nemám to pivo, Lentilko!“ zavolal Hroch.

V příštím okamžiku se k němu přidal Brendan. „Abby, vza-
la bys mi taky jedno, když už jsi tam?“

Abby se znovu napila a olízla si rty. „Jasně, Kroketo!“

4

„Miláčku, Julie, vidíš, co je tady špatně?“

Julie stála ve dveřích a opírala se o dřevěné zárubně. Na chodbě za ní svítilo světlo, které zapomněli zhasnout. Romeo viděl jen postavu, obrys těla, ovšem Julie ráda nosila těsné oblečení a pohled na její siluetu stál za to. Vždycky uměla udělat dojem. Boty nechala v dodávce a on nyní zaslechl, jak tiše hladí chodidlem měkký koberec. Měla slabost pro všechno měkké. Když odpověděla, na pažích mu naskočila husí kůže.

„Zvolila špatný uzel.“

Romeo pomalu přikývl a svá další slova vypustil z úst jakoby líně. „Ten uzel je *úplně* špatně.“

„Řekl jsi jí, aby udělala ambulanční smyčku, a tohle je obyčejný uzel, poznám to i odtud.“

Ložnice byla až moc obyčejná. Neutrální barvy, přičemž převažovala tmavě šedá. Vlastně jí bylo až příliš. Na stěnách viselo pár obrazů, ale ani ony nebyly ničím zvláštní. Romeo si byl jistý, že by na nich zezadu našel cenovku z IKEA nebo jiného řetězce. Zatímco Julie se rozhodla dívat od dveří, on si přitáhl židli až k posteli, otočil ji opěradlem k sobě a sedl si na ni naopak. Nechtěl, aby mu cokoli uniklo.

„Dostat se z ambulanční smyčky může být hodně náročné, obyčejný uzel je v pohodě,“ nadhodila Julie. „Nerada dělám ukvapené závěry, ale myslím, že to udělala schválně.“

„Já ale nějaký ambulanční uzel neumím! Je to prostě uzel. Co mám dělat?“

V hlase té ženy byla stopa strachu a taky naléhavosti.
To se Romeovi líbilo.

Znamenalo to, že je jako na jehlách.

Byla soustředěná na tady a teď.

Občas si ověřili, jestli jsou ti lidé úplně ponoření do hry, protože když tomu tak nebylo, kazilo to zábavu. A on Julii slíbil, že se bude bavit. Odkašlal si. „Jestli neumíš ambulanční smyčku, tak uvaž něco, co umíš. Pokud to nepůjde úplně snadno rozvázat, budeme s tím v pohodě. Neraď bych si myslel, že nás zkoušíš převézt a chceš chlapovi usnadnit, aby se z těch pout dostal.“

„To ne!“

„Když jsme přišli, připadala jsi mi jako upřímná ženská. Že se ti dá věřit. Ale s tím provazem jsi to odflákla a my s Julií možná ještě tvoji roli přehodnotíme. Třeba pro nás nejsi tak důležitá, jak jsme si nejprve mysleli.“

Žena zavrtěla hlavou. Nebo se možná jen trásla, těžko říct. Tak či tak se znovu sklonila nad manželem, odvázala provaz, kterým byl připoutaný k čelu postele, a začala ho znovu připoutávat. Tentokrát se jí podařil poctivý uzel, něco mezi dračí a rybářskou smyčkou, a když ho utáhla, její manžel sebou trhl. Možná i tiše hekl, ale protože měl v ústech roubík, nedalo se to říct s jistotou.

„Tak je to lepší, co ty na to, Julie?“

„Mnohem.“

Romeo se sám zhostil úkolu připoutat muže k posteli nohy a trup. Tyhle dva znal teprve chvíli a něco tak zásadního nehodlal té ženě svěřit. Zároveň chtěl, aby to vypadalo, že jí jen pomáhá, a ona si dál připadala jako paní situace.

Když s Julií vešli, manžel už byl nahý. Ležel roztažený na posteli a koukal do mobilu, místo aby sledoval, jak se jeho žena v opačném rohu místnosti svléká. Romeovi to přišlo poněkud smutné. Neuctivé. S Julií spolu chodili už čtyři roky a jen myšlenka na to, jak ze sebe svléká oblečení, stačila, aby se s ním zatočil svět. Neptal se Byrona ani Cindy, jak dlouho spolu jsou, ale skutečná odpověď by asi zněla, že *příliš* dlouho, protože ztratit zájem lze jen o partnera, jehož čas už vypršel, nikoli o životní lásku. Tohle je dost možná jejich první povyražení za posledních několik let.

Romeo si přendal těžkou magnum čtyřiačtyřicítku z levé ruky do pravé a opřel hlaveň o opěradlo židle. Mířil zhruba na Cindy. „Bere si Byron pilulku, když se chce nažhavit? Protože zatím zjevně není.“

Cindy se na okamžik zatvářila nechápavě a pak se podívala na manželův penis. Ten se scvrknul tak, že vypadal jako oříšek. Jako by se snažil zalézt dovnitř a schovat se tam. „On nic... nebere. Aspoň o tom nevím.“

Julie ve dveřích přešlápla z nohy na nohu. „Myslím, že za to můžeme my, lásko. Asi jsme ho svou přítomností trochu vytrhli z rozpoložení.“

Romeo znovu přikývl. „Co myslíš, Cindy? Zvládla bys svého muže vrátit... do správného rozpoložení?“

Romeo pohladil palcem kohoutek pistole. Bylo to nenápadné gesto, ale stačilo, aby zdůraznil, že to myslí zcela vážně. Pak dodal: „Klidně už si můžeš sundat i podprsenku a kalhotky. Tady jsme všichni přátelé.“

Cindy sjela pohledem od pistole k němu, ale nejprve nijak nezareagovala. Občas se to stávalo a bylo třeba je trochu popostrčit. Cindy si ale nakonec sáhla na záda, rozepnula podprsenku a nechala ji spadnout na zem. V případě kalhotek poněkud zaváhala a Romeo už si myslel, že bude muset vstát a pomoci jí, ale pak zasunula palce pod gumičku, stáhla je ke kotníkům a vystoupila z nich. Měla slušnou postavu. Ne nejlepši, jakou kdy Romeo viděl, ale ani ne nejhorši. Rozhodně na tom byla mnohem lépe než chudák Byron.

Romeo zamával pistolí. „Pusť se do toho, Cindy. Je načas malého Byronka probudit. Čeká ho práce.“

Cindy už dříve plakala a teď spustila slzavé údolí nanovo, což nebylo vůbec dobré. Slzy totiž uměly úplně zkazit kouzlo okamžiku.

Romeo znovu zamával pistolí. „Znervózňuje tě ta zbraň? Tak já ji odložím, jo?“ Zastrčil si velký revolver za záda za opasek riflí a zvedl ruce. „Vidíš? Bez pistole.“

„Trošku mu ho pohoň, Cindy,“ řekla svůdně Julie od dveří. „To přece umíš.“

Cindy se přesunula k posteli a natáhla ruku. Třásla se jí tak, až bylo s podivem, že ho dokázala sevřít v dlani, ale podařilo se. Nutno přiznat, že se snažila, ale malý Byronek byl zjevně fyzicky nepřítomen.

Asi po minutě si Romeo znovu odkašlal. „Julie, nerad tě obtěžuju, ale asi to budeš muset vzít do rukou ty.“

Juliin stín ve dveřích znehybněl. Zjevně nad jeho požadavkem přemýšlela. Pak vešla do místnosti jen natolik, aby na její tělo dopadlo světlo měsíce, které se vloudilo do místnosti oknem na druhé straně. Měla na sobě krátce ušřížené džínové šortky, které se Romeovi tolik líbily. Dokonale jí seděly a zvýrazňovaly nekonečně dlouhé nohy. Romeo musel sebrat všechnu vůli, aby si ji nevzal přímo tady na podlaze a neukázal Byronovi se Cindy, jak se to dělá.

Julie přešla k posteli, střelila po Cindy pohledem a sklonila se nad mužem přivázaným k lůžku. Přiblížila rty až k němu a tiše řekla: „Ahoj Byrone. Teď na chvílku zapomeň na svoji ženu, zapomeň támhle na Romea. Jsme tady jen my dva, zlato, jenom my dva.“ Předla jako kočka. Její dech byl tak horký, až Romeo skoro viděl, jak jí uniká ze rtů a hladí toho chlapa po uchu. „Celou dobu, co jsem tam stála a dívala se na tebe, jsem si představovala tvoje ruce na mém těle, jak mi pomalu saháš pod košili, blížíš se k lemu šortek... myslela jsem na to, co bys zvládl i jediným prstem... a okamžitě jsem byla úplně mokrá... hrozně tě chci...“ Položila mu dlaň na hrud', klouzala po provazech a zastavila se až na stehně. „Myslíš, že kdybychom Cindy poprosili, dala by mi ho do pusy? Abych tě mohla ochutnat? Chci ti ho vzít do rtů a cítit, jak ti vstává... to mám ráda.“

Její slova způsobila, že se v pokoji rozhostilo naprosté ticho.

Byron na ni zíral.

Uběhlo několik vteřin a Cindy tiše vzdychla.

V dlani ještě stále držela manželův penis, který se ale nyní začal zvedat. Pustila ho a se zděšeným výrazem o krok ustoupila.

„Ha!“ vykřikl Romeo. „Hele ho! Já jsem věděl, že v tobě něco je, Byrone!“

Romeo sáhl za záda, sevřel v dlani magnum, seskočil ze židle a namířil před sebe. První rána zasáhla Cindy do spánku a rozstříkla její poslední myšlenky po zdi. Romeo vypálil další dvě rychlé rány do Byrona – jednu do hrudi a druhou do čela. Pak ho střílil ještě jednou do koulí, protože... prostě proč ne?

Bylo to hlasité.

Bylo to fantastické.

Když ozvěna dozněla, řekl Julii: „Já si prostě nemůžu vážít chlapa, který prahne po cizí ženě víc než po svojí.“

Julie sice uskočila, jakmile Romeo vytáhl pistoli, ale i tak jí Byronova krev potřísnila tvář. Nesnažila se ji utřít. „Stejně se mi moc nelíbil. Na chvilku jsem si myslela, že mě donutíš, abych mu to udělala.“

Zvedl jí tvář k sobě a pohladil palcem bradu. „To bych nikdy neudělal, miláčku. Nikdy.“ Přejel jí rty po rtech. V tu chvíli ucítil benzín. „Ty ses polila?“

„Trochu,“ přiznala se. „Když jsem dole vyprazdňovala kanystr.“

5

„Mohl bys posunout ten loket? Trochu to bolí.“

„Promiň.“

Brendan byl na Abby a jednu paži měl zaklíněnou mezi jejím a svým hrudníkem. Těžká příkrývka se jim zamotala mezi nohy. Z reproduktoru, který uměl komunikovat s virtuální asistentkou Alexou, kvílela Adele o nějakých trablech, do kterých se dostala, a o tom, že člověk musí vydržet.

Sex mezi nimi nikdy nebyl spontánní. Možná úplně ze začátku na vysoké, když je druhý den nečekalo nic horšího než škola nebo brigáda za minimální mzdu, ale v okamžiku, kdy se ocitli ve „skutečném světě“, vyhodily spontánnost oknem osmdesátihodinový pracovní týden, stres a stále rostoucí počet povinností. Už si dokonce zkusili milování naplánovat. Mělo to být každý třetí den, pokud neměla Abby měsíčky. Takhle to fungovalo po většinu Obamova volebního období až do prvních let vlády Donalda Trumpa, ale skončilo to *Velkou chrápající katastrofou* v roce 2020. Abby při tom usnula. Jakmile Brendan překonal prvotní pocit ponížení, chvíli zvažoval, jestli se udělat, nebo ne, ale nakonec usnul taky. Rozpis milování se zrušil, skončil ve stejné zapomenuté krabici jako prve spontánnost a oba se spokojili s občasnou rychlovkou, kterou většinou spouštěla nějaké žhavá scéna v rámci seriálového večera u Netflixu. Brendan tomu říkal udržovací sex. Abby tomu říkala prostě šukačka. Oba předstírali, že si to užívají, i když měli pocit, že jde spíš o jednu z manželských povinností, kterou je třeba splnit, než o skutečné potěšení.

Teď jim ale doktorka dala úkol.

Oba se neochotně domluvili, že se potkají v ložnici a ve 21:00 se do něj pustí.

Zhasli. Abby rozsvítila malou svíčku, ale parfémovanou, voněla po šeráku a Brendanovi se z ní chtělo kýchat. Znal se, takže věděl, že jakmile kýchne jednou, bude to pak ještě desetkrát. Tomu musel zabránit. „Můžu ti to udělat pusou?“

„Jo.“

Abby byla někdy sama ze sebe nervózní, takže se Brendan zeptal schválně, aby věděla, co přijde. Lehl si podél ní, líbal ji po celém těle a postupně se posouval níž. Podařilo se mu přitom odkopnout příkrývku a taky si promnout nos, aby zastavil nutkání kýchnout. Byl přesvědčený, že si toho nevšimla, ale pro jistotu ji ještě chvíli líbal na koleno, než se přesunul na vnitřní stranu stehů a mezi ně. Abby tiše vzdychla, propnula se v zádech a šla mu naproti. Uběhla minuta a Adele se přesunula k písni „Easy on Me“, tedy něco jako *Buď na mě hodný*, když Brendan zaslechl cosi, co ho vyděsilo. Zvedl hlavu a podíval se na Abby. „Ty se směješ?“

Abby ztuhla. Vytřeštila oči a otevřela pusy. Okamžitě ji však bez jediného slova znovu zavřela.

„Přiznej se.“

Zvedl se na loktech, aby na ni lépe viděl. Celá se červenala.

Nasucho polkla a rozpačitě řekla: „Promiň, ale... ty ses neholil, že? Šimráš mě vousy.“

„To myslíš vážně?“

„Promiň, normálně pokračuj a dělej, že se nic nestalo. Líbilo se mi to. Fakt.“

Brendan si sedl. „Mám se oholit?“

„Ne, to je v pohodě. Jenom jsem to nečekala.“

„Ty jsi nečekala, že tě budu šimrat vousy?“

„Ne.“

„A kdybys to čekala, tak by to bylo ok?“

Chvilí trvalo, než odpověděla. „Jo, jasně.“

To jí nehodlal zbaštit. „Já se holím každé ráno, takže každý večer mám vousy dlouhé stejně jako teď. To znamená, že když to... dělám, tak to vždycky šimrá?“

Abby znovu chvíli mlčela a nakonec přikývla: „Jo.“

Brendan se převálil na záda a zíral do stropu. „A proč jsi nic neřekla, když ti to vadí?“

„Vadí je moc silné slovo.“

„Dobře, tak to řekni jinak, ale o to nejde. Jde o to, že když mi to neřekneš, tak to nemůžu sakra vědět. Abby, jsme spolu třináct let, neděláme to přece spolu poprvé. To znamená, že vždycky... že sis to vlastně nikdy neužila...“ Brendan vzdychl a odkulil se.

Abby se posadila. „To není pravda. Vždycky se mi to líbí.“

„Jasně.“

Abby se natáhla pro přikrývku a zahalila se. Kouzlo okamžiku (jestli vůbec nějaké bylo), zmizelo. „O takových věcech se nebavíme.“

„Tak to bychom asi měli,“ opáčil Brendan. „Doktorce jsi říkala, že si nepovídáme. Asi na tom něco je. Třeba jsi měla pravdu.“

Abby se k němu přisunula a položila mu hlavu na rameno. „Kdysi jsme si povídali. Na začátku. Asi to tak prostě někdy je.“

Z reproduktoru začala Adele zpívat svou verzi písničky Gartha Brookse, kterou on pro změnu ukradl Billy Joelovi.

Brendan zajel Abby jemně prsty do vlasů. „Můžu ti svěřit tajemství?“

Abby se mu podívala do očí. „Povídej.“

„Mně se vlastně Adele nelíbí.“

Tentokrát se Abby nahlas zasmála. „Já jsem myslela, že jo. Ale když už jsme takhle upřímní, podle mě trochu kňučí.“

Brendan se rovněž rozesmál. Nakonec vydal naučený hlasový pokyn: „Alexa, stop.“

Hudba ztichla.

V místnosti se rozhostilo ticho.

Abby ho políbila na rameno a vstala z postele. S přikrývkou přehozenou přes ramena přešla ke komodě a chvíli se prohrabovala v kabelce. Vrátila se s Brendanovým telefonem a papírkem od doktory Donettiové. „Možná bychom to mohli zkusit. Co ty na to? Proč ne?“

„Proč ne.“ Brendan si od ní vzal telefon a otevřel stránku na nákup aplikací. „Jak se to jmenuje?“
„Sugar & Spice.“

6

„Tý jo,“ zamručela Abby. „Jak je možné, že ta apka má sto šedesát tisíc hodnocení, a já jsem o ní nikdy neslyšela?“

„To je hodně?“

Brendan si skutečně nebyl jistý, co to číslo znamená. Jen málokdy si do telefonu něco stahoval. Abby byla naopak v tomto ohledu ostrílený profesionál. Zejména v poslední době hleděla do mobilu až příliš často. Když Hannah začala postováním videí online vydělávat skutečné peníze, pustila se Abby do studia všemožných aspektů internetu ve víře, že by si z něj rovněž mohla ukrojit nějaký lukrativní kousek. Hodně se kvůli tomu s Brendanem hádali, hlavně poté, co skončila v práci. Vytáčelo ho, jak pořád brouzdá na netu, když by měla psát.

„Na App Storu je to číslo jedna.“ Abby přejela palcem po displeji směrem dolů, rychle si přečetla popis k aplikaci a přelétla pohledem pár obrázků. „Je zdarma ke stažení a nikde nepíšou nic o dalších platbách.“

„Takže?“

„Takže nepoznám, na čem vydělávají.“

„Takže?“

„Nikdo nevytvoří aplikaci jen tak. Dělají to pro peníze.“

„Takže?“

Abby ho plácla do ramene. „Nech toho! Tak už ji stáhni.“

Brendan poslechl a po chvíli přitiskl palec na čtečku, když ho k tomu systém vyzval. Abby se nad ním skláněla, zahalená do příkrývky. Sledovali, jak se pole označující postup stahování pomalu posouvá zleva doprava. Když bylo konečně staženo, klepl Brendan na *OTEVŘÍT*. Obrazovka se uzamkla a zčernala.

„Co to je, sakra?“

Abby se zamračila. „Seklo se to?“

Brendan pomačkal tlačítka na straně telefonu a poklepal na obrazovku. Nic se nestalo.

„Zkus to restartovat.“

Brendan to udělal.

Telefon se znovu spustil a Brendan zadal PIN. Na obrazovce se objevilo logo aplikace Sugar & Spice následované textem:

*Přináší společnost International Entertainment Corp:
Vaše brána ke svobodnému životu!*

„To je strašně blbý popis,“ konstatovala Abby.

„Beztak to psalo nějaké čínské děcko u rodičů ve sklepě. Připomíná mi to návod k našemu chytrému zvonku. *Spuštění si užijete stisknutím tlačítka označeného D!* Dodneška nevím, co to *D* vlastně znamená. Kdykoli si na to vzpomenu, přivádí mě to k šílenství.“

Na mobilu vyskočila další obrazovka:

*Vítejte, Brendane Hollandere! Chtěl byste nainstalovat
aplikaci Sugar & Spice na telefon své partnerky?*

Třebaže to byla otázka, neviděl žádnou nabídku typu *Ano* nebo *Ne*, ale jen tlačítko *OK*. Brendan na něj klepl a Abbyin telefon tiše cinkl. Ležel na kosmetickém stolku v koupelně.

„Tobě to dovolí nainstalovat tu apku na mém telefonu? A jak vůbec ví, že jsem tvoje partnerka?“

„Třeba mi ta aplikace prohledala zprávy a vyhodnotila to na základě toho, jak do mě pořád šiješ.“

Znovu ho plácla a Brendan si všiml, že se usmívá. A nebyl to polovičatý a zdvořilý úsměv, ale skutečně se usmívala. Bylo to pěkné a on jí to skoro řekl, ovšem jenom skoro a příhodná chvíle vzápětí zmizela.

Chtěl byste se přihlásit pomocí účtu na Facebooku?

Abby úsměv z tváře rychle zmizel. „Copak už nejsi přihlášený? Ta apka věděla, jak se jmenuješ.“

Ani tentokrát nenašel nabídku *Ano* nebo *Ne* a jediná možnost, jak zareagovat, byla klepnutím na OK. Brendan to znovu udělal.

*Povolit aplikaci Sugar & Spice sledovat
vaši aktivitu napříč všemi aplikacemi jiných
vývojářů i prostřednictvím webových stránek:
– Požádat aplikaci, aby aktivitu nesledovala
– Povolit*

Brendan klepl na *Požádat aplikaci*, ale nic se nestalo. Klepl znovu, tentokrát silněji, jako by v tom byl rozdíl. Když na volbu vztekle klepl potřetí, zablikalo místo ní slovo *Povolit* a obrazovka zčernala. „Hází to jednu chybu za druhou.“

Na displeji se vzápětí objevil další ukazatel stahování. Tentokrát trvalo téměř minutu.

Abbyin telefon v koupelně znovu zacinkal. Ani jeden se na něj nešel podívat. Byli začtení do zprávy na obrazovce Brendanova mobilu:

*Jsem v dobré fyzické kondici. Nemám
žádné kardiovaskulární ani jiné skryté zdravotní
obtíže, беру pouze 2,5 mg Lisinoprilu denně
na zvýšený tlak.*

„Jak to ví?“

Brendan neměl ponětí. „Asi z mojí aplikace, která mi hlídá zdraví, nebo z té lékárenské. Netuším.“

Tentokrát už dostal možnost volby mezi odpovědí *Ano* a *Ne*. Brendan klepl na *Ne*.

*Považujete se v sexu spíše za nudného, nebo
vynalézavého?*

Brendanův prst se chvíli vznášel nad odpovědí *Vynalézavý* a Abby si odkašlala.

„No jo, no jo.“ Následně klepl na *Nudný*.

Objevil se další text:

*Která z následujících možností nejlépe popisuje
vaši partnerku v posteli?
Frigidní, nesmělá nebo pasivní?*

„Z toho snad ani nejde vybrat,“ zamračila se Abby.

„Stejně je tam zase nějaká chyba, můžu kliknout jenom na *Ano* nebo *Ne*.“ Brendan klepl na *Ne*.

Chápu.

„Tak teď jsem z toho fakt zmatený.“

Má vaše partnerka ráda bolest?

Na tuhle otázku oba chvíli mlčky hleděli. Pak Brendan řekl: „Už chápu, co ta apka dělá. Snaží se stanovit výchozí úroveň.“

„No, očividně. Ale ani tady nás to nepustí odpovědět *Ano* nebo *Ne*. Je tu jenom *OK*. A jen pro pořádek, *nemám* ráda bolest. Co je to vůbec za otázku?“

„Tak co mám dělat?“

„Nechci dávat *OK*!“

Brendan si povzdechl. „O nic nejde, Abby. Prostě nějaká hra. Jestli nám to řekne, že máme něco udělat, tak přece nemusíme.“ Klepl na *OK*, než stačila Abby znovu něco namítnout. Tím vyvolal další otázku:

A vy máte rád bolest?

Znovu klepl na *OK*.

Působíte rád bolest?

OK.

*Zkusil jste někdy vy nebo vaše partnerka při sexu
přidušování?*

Abby se zamračila. „Něco takového existuje?“

Brendan pomalu přikývl. „Vzpomínáš si na kapelu INXS?“

„Jasně.“

„Frontmana našli v hotelu s opaskem kolem krku. Nešťastnou náhodou se udusil, když si ho honil.“

„Tý jo.“

„No.“

Tentokrát mu apka dovolila odpovědět *Ne*.

A chtěl byste?

„Takže tady je odpověď *Ne*,“ konstatovala Abby suše.

Stejně jako předtím jim aplikace možnost *Ne* nenabídla. Jen OK. Brendan na tlačítko rychle přitiskl prst, než stačila Abby něco namítnout. „Jestli to po nás bude něco chtít, nemusíme to dělat,“ opakoval.

Jak přicházely další otázky, odklikával OK stále rychleji, až přelétaly tak rychle, že je sotva přečetl...

Pozvali jste s partnerkou někdy do postele jiné lidi?

OK.

Považujete se za dominantního?

OK.

Považujete se za submisivního?

OK.

*Zvažoval jste někdy vy nebo vaše partnerka sex se
zvířetem?*

OK.

Měl jste někdy sex v jedoucím autě?

OK.

Řídil jste při tom?

OK.

Praktikujete bezpečný sex?

OK.

*Uvažoval byste o porušení pravidel bezpečného
sexu, pokud by k tomu byly ty správné okolnosti?*

OK.

*Vyzkoušel jste někdy pomůcky nebo rekvizity
(jako třeba vibrátor)?*

OK.

Vlastníte pomůcky nebo rekvizity (jako třeba vibrátor)?

OK.

Konzumujete pornografii?

OK.

Pravidelně?

OK.

Natáčil jste vy sám nebo vaše partnerka porno?

OK.

Masturbujete vy nebo vaše partnerka?

OK.

Pravidelně?

OK.

Masturbovali jste někdy jeden před druhým?

OK.

*Masturboval jste někdy vy nebo vaše partnerka
před cizím člověkem?*

OK.

*Masturboval někdy cizí člověk před vámi nebo
před vaší partnerkou?*

OK.

Na displeji se rychle vystřídala nejméně desítka dalších otázek. Brendan na konci klepal na OK tak rychle, že si ani neuvědomil, že mu teď aplikace nepoložila prostou otázku, ale chce po něm zadat text. Zarazil se a přečetl větu nahlas...

„Domluvte se s partnerkou na *bezpečném* slově a zadejte ho sem. Pokud budete vy nebo vaše partnerka cítit, že je vám něco nepříjemné, bezpečným slovem aktivitu okamžitě zastavíte.“ Brendan se podíval na Abby. „Máš nějaký návrh?“

Měla vytřeštěné oči a nespouštěla je z mobilu. Bezpochyby ještě přemýšlela o smršti otázek. Brendan už se chtěl zeptat znovu, když odpověděla: „Magnolie. Napiš to.“

„Magnolie?“

„Snadno se to pamatuje a ani jeden z nás by to neřekl jen tak.“

To Brendan nemohl popřít.

Napsal tedy slovo MAGNOLIE a potvrdil.

*Udělili jste této aplikaci přístup k fotoaparátu
a mikrofonu.*

„Co? To jsem teda neudělal.“

„Říkal jsi přece, že ta aplikace blbne, ne?“ nadhodila Abby.

Prosím, řekněte své bezpečné slovo nahlas.

Abby se zamračila. „A teď už nás i poslouchá?“

Prosím, řekněte své bezpečné slovo nahlas.

Brendan si odkašlal. „Magnolie.“

Děkuji.

*Abby Hollanderová, prosím, řekněte své bezpečné
slovo nahlas.*

Abby se podívala na Brendana s výrazem neskrývaného překvapení, že na jeho telefonu čte své jméno. Pak zašeptala: „Magnolie.“

Děkuji.

Znovu se objevil indikátor průběhu stahování, pak telefon zahrál tři tóny a objevil se text...

Sugar & Spice vás vítá!

7

Abbyin telefon v koupelně zahrál stejnou melodii. Tři tóny. Abby vstala a stále ještě zahalená v přikrývce pro něj zašla. Když se vrátila zpátky do postele, hodila ho vedle Brendanova mobilu a sedla si. Na obrazovce chvíli svítilo logo Sugar & Spice a pak se na obou telefonech zobrazil stejný text:

*Vítá vás Sugar & Spice!
Cílem hry je sbírat body ve spolupráci se svým
partnerem. Po zisku dostatečného počtu bodů
postoupíte na další úroveň.
Úrovně jdou po sobě takto:*

*Začátečník
Bronzová
Stříbrná
Zlatá
Platinová*

*Hráči na nižší úrovni jsou vůči hráčům na vyšší úrovni
submisivní.*

Abby se skláněla nad displejem. „Co to přesně znamená?“
„Znamená to, že pokud já budu na *Zlaté* a ty na *Stříbrné*,
musíš dělat, co ti řeknu.“
„Tak na to zapomeň.“
„Kde je váš smysl pro dobrodružství, paní Hollanderová?“

*Některé body získáváte individuálně, jiné společně
se svým partnerem a následně si je rozdělíte.*

Gratulujeme – oba jste získali 100 bodů za instalaci aplikace a souhlas s obchodními podmínkami!

Oba telefony zacinkaly.

V pravém horním rohu jejich iPhonů přímo pod ukazatelem stavu baterie se objevila číslice 100.

Abby řekla: „Zajímalo by mě, kolik bodů potřebujeme pro postup na další úroveň.“

Oběma vám chybí 4900 bodů do zisku bronzové úrovně!

„To je asi odpověď.“

Pravidla hry jsou jednoduchá. Spustíte Sugar & Spice a splníte zadaný úkol. V závislosti na jeho obtížnosti získáte různý počet bodů.

Cukříky (Sugar) jsou spíše nevinné a hravé. Jsou to otázky, jejichž cílem je rozproudit konverzaci s partnerem. Koření (Spice) bude poněkud pikantnější.

„Takže je to něco jako hra na pravdu ohledně sexu?“ zeptal se Brendan.

„Přijde mi to tak.“

Pokud vám bude aktivita nepříjemná, jednoduše řekněte nahlas bezpečné slovo. Chtěli byste začít?

Jediná možnost byla opět OK.

Brendan na tlačítko klepl a jeho telefon zhasl. Na displeji Abbyina telefonu se rozsvítilo logo Sugar & Spice následované jednoduchou otázkou:

Cukřík, nebo Koření?

„Tak asi začínám,“ řekla a váhavě klepla na *Cukřík*.

Popište svému partnerovi, kdy jste se naposledy sama sebe dotýkala.

Abby zrudla. „To vypadá, že začínáme pěkně zostra. Dobře, tohle zvládnou.“ Zhluboka se nadechla. „Včera večer ve sprše.“

„Fakt?“ Brendan cítil, jak mu rudnou tváře. O takových věcech se nikdy nebavili. Ještě nikdy neviděl Abby takhle se stydět. Potom si na něco vzpomněl a zazubil se. „Když jsem se šel včera sprchovat, byla baterie přepnutá na ruční sprchu, ne na stropní.“

Abby se zatvářila zděšeně a rychle schovala hlavu do polštáře. „Bože, já asi umřu.“

„Náhodu mě to vzrušuje,“ odpověděl Brendan tiše. „Jak často si to...?“

Abby se vmáčkla do polštáře ještě hlouběji. „Moc často. A ne dost často. Já nevím.“ Měla rudé i uši. „Nejsi teď na řadě ty?“

Abbyin telefon zahrál hravou melodii a Brendan se podíval na displej. „Hele, dostala jsi 100 bodů!“

„Takže vedu? Už ti můžu říkat, co máš dělat?“

„Klídek, sprchová královno. Oba jsme zatím *Začátečníci*, takže mě komandovat nemůžeš.“

Abbyin telefon zhasl a Brendanův se rozsvítil se stejnou otázkou:

Cukřík, nebo Koření?

„Je načas převzít vedení, abych mohl komandovat já.“ Brendan se ušklíbl a klepl na *Koření*.

Na obou telefonech se rozsvítil identický text:

Rande: Zítra večer spolu jdete na večeři!

Na zítra 20:00 máte rezervaci v restauraci

Menton's v Bostonu. Kupte partnerovi sexy oblečení

*a nechte je nejpozději v 18:00 na posteli. Myšleno je
kompletní oblečení od spodního prádla po boty –
prostě si ho/ji oblečte od hlavy k patě.*

*Klepnutím ZDE si kdykoli v průběhu tohoto Koření
zobrazíte přesné velikosti.*

*Na obou telefonech, přímo pod počtem bodů, se nyní
zobrazuje odpočítávání. 21:35:22*

„V Menton’s nejde sehnat rezervaci,“ zavrtěla hlavou Abby.
„Mají obsazeno na několik měsíců dopředu.“

Brendan vzal telefon do dlaně a klepl na odkaz ve zprávě.
Po pár vteřinách jí ho podal. „Jsou tohle tvoje velikosti?“

Abby si seznam, na kterém bylo všechno od velikosti bot po
konkrétní rozměry, prohlédla a přikývla.

Podíval se na ni. „Jak to podle tebe ví?“

„Když jsi tu apku instaloval, dal jsi jí přístup k datům ji-
ných aplikací. Objednávám si oblečení přes internet, takže asi
z e-shopů. Stejně tak zjistila tvoje léky na vysoký tlak.“

„To mě trochu děsí.“

„Záleží, jak máš vnitřně nastavená pravidla soukromí. Pro
některé lidi je to prostě úspora času.“

„Mě to prostě děsí.“

„Jo, mě asi taky.“

Brendanovi zapípal telefon.

„To byl e-mail. Přišlo mi potvrzení rezervace v Menton’s na
zítra 20:00, přesně jak psala ta aplikace.“

Abby byla stále zahalená v přikrývce, ale cíp jí sklouzl z ra-
mene. Brendan viděl náznak řadra. Když si všimla, že se dívá,
zakryla se. „Můžeme si to vůbec dovolit?“

„Ne,“ zamručel Brendan. „Ale i tak bychom měli jít.“ Vzal ji
za ruku. „Hele, v poslední době to trochu skřípe, ale já tě milu-
ju a podle mě se z toho v pohodě dostaneme, když na tom tro-
chu zapracujeme. Když to ale nebudeme zkoušet, když budeme
fungovat stejně jako předtím...“

Nedopověděl, ale Abby zjevně pochopila, co chce říct, pro-
tože přikývla. „Prostě jsme upadli do stereotypu, to je všechno.

Já bych poslechla tu terapeutku. Nebudeme se bavit o knížce, o penězích ani o práci. Prostě si vyjdeme, jako když jsme spolu ještě chodili. Zapomeneme na všechno ostatní a budeme si jenom užívat jeden druhého. Zaplatíme to z kreditky a příští měsíc vymyslíme, jak to splatit. Večeři, oblečení, všechno.“

Brendan se živil tím, že sledoval finanční úpadek jiných lidí, takže nyní se doslova otrásl při pomýšlení na to, že by měli kreditní kartou zaplatit něco, na co vlastně nemají, ovšem věděl, že Abby má pravdu. Tohle oba potřebovali. Povzdechl si: „Tak jo, můžeme nechat na oblečení cenovky. Jako by Popelka po plese musela skleněné střevíčky zase vrátit.“